

krepko podpiral, da se bojo ti njegovi ukazi točno izvrševali in da bo natančno poročal, kateri duhovniki se ne držé škofove postave. Storil je dosedaj že mnogo v škofovem smislu ter pribil že lepo vrsto „farških svinjarij“. Da se zgode take reči, je žalostno za duhovnike. Klerikalci predstavljajo sebe vedno kot svetnike, drugomišljenike pa kot lumpe, pa z raznimi slučajji se jim je dokazalo, da so ti svetniki dostikrat prav močno křivavi pod kožo. Pri tem pa je še pomisliti, da se je o marsikaterem duhovniku kaj zamolčalo, kateri se ne meša v politične reči. Prizanaša se jim namenoma in dosledno. Pod krtačo pridejo samo politični hujskači in nemirneži. S tem preganjanjem izprijenosti se je že dosti kaj dobrega doseglo in upati se sme, da se vsled ukaza iz višjih mest še mnogo kaj doseže. Pomenljivo pri tem je to, da je škof Bonaventura izdal ta ukaz kratko potem, ko se je iz Rima domov vrnil.

Kar piše „Slov. Narod“ o duhovniških razmerah na Kranjskem in kar je ljubljanski škof Anton Bonaventura Jeglič ukazal duhovnikom svoje škofije, to bi naj veljalo tudi za našo škofijo, kjer v tej zadevi nismo veliko ali pa čisto nič na boljšem. Toda, kar smo že tolikokrat in pri različnih prilikah povdarjali, ponavljamo danes spet, da nam rečimamo še hvala Bogu lepo število duhovnikov, ki so v resnici naši duhovni pastirji, ki nam oznanjajo mir in ljubezen, spravo in slogo, kakoršne je učil Zveličar svoje apostole in učence. Spoštovanje in čast jim najbode, najbi našli mnogo posnemovalcev in pri Bogu zasluženoplačilo!

Kar pa se tiče onih nemirnežev in hujskačev ter družih takih elementov, ki delajo svojemu prevzišenemu stanu in svojim poštenim tovarišem le nečast in sramoto, tako tem želimo, da bi zaslišali

Župnikov fant.

Iz pisem nekega kmečkega duhovnika. Nemški spisal P. K. Rosegger.

Ponatis prepovedan.

(Konec.)

30. maja.

Volitev je potrjena. Opat sem Elmavskega samostana. Nikdo mi ne verjame, kako težek mi hodi križ, ki ga na prsih nosim. Za marsikaterega bila bi to sreča, in pri družih okolščinah tudi za mene. Jaz ne čutim zlato, ampak samo križ.

10. junija.

Moji dobri, ljubi farani me skoraj niso pustili iti. Ganljivo je bilo, kako so me še pri vozu zadrževali in za suknjo nazaj vlačili.

Jungferca Klara je bila edina, ki je se radosti topila. Imela se je že za samostansko gospodinjo. Reva.

Ko sem spregledal njene nade, sem ji razjasnil, da v samostanu nimajo ne vratarice, ne kuharice in tudi ne gospodinje in da ta dela tamkaj fratri (bratje) opravljajo. Nato je postala huda in me je imenovala nehvaležneža, ki sedaj od sebe goni osebo, katera mu je ubožno gospodarstvo vaškega župnika tako zvesto oskrbovala.

Deloma ima prav. Pa krivica se ji tudi ne godi. Pogostoma me je mučila.

Naj bo pozabljeno. Priporočiti jo hočem svojemu nasledniku, ki je iz trdnejšega lesa, kakor jaz.

v kratkem tudi oni od svojega škofa takšne besede kakoršne je ljubljanski škof svojim duhovnikom srce položil.

Zeleti bi bilo, da bi take besede in pred kakoršne so izdali v zadnjem četrtletju sv. oče p. Pij X., zagrebčki nadškof Posilovič in ljubljanski škof Jeglič ne smeje se preslišati in v brezmerne ozračje zginiti kakor glas vpijočega v puščavi, ter da se mora s vso odločnostjo zahtevati in terjati se dotičniki, katerim so namenjene, tudi po njih najo. Cerkevni dostojanstveniki so deloma samospredvidli in spoznali, da tako, kakor doslej ne more in ne sme nadalje biti in iti.

V izgled naj bi si vzeli nekateri naši duhovnjaki svojega višjega nadpastirja, milostljivega gospoda našega škofa, ki ne trpi, da bi se po sedmi uri zveč bavila več kaka ženska v škofjem dvoru, ki je ne več, kakor kak navaden farovž.

Vojska med Rusi in Japonci

Na vztoku Azije se je v noči od 8. na 9. t. m. začela huda vojska med mogočno Rusko in bojaželno Japonsko. Začetek boja je bil na morju in sicer brez da bi ena imenovanih držav dala popred boj napovedala, kakor je to pri civiliziranih ljudstvih navada, ali pravzaprav postava. Na boju se sicer obe državi že dalje časa prav pridno zapravljali in napetost je dosegla skrajne meje, vključno temu je nepričakovani napad japonske mornarice na rusko brodovje iznenadil ves svet.

Pervi spopad se je vršil pri ruskem pristanišču in trdnjavi Port Artur. Japonska mornarica, ki je stojiča iz 6 oklopnih, 4 križark in 12 torpedovk, je 8. t. m. pod admiralom Toga odplula iz Nagasacki (japonskega pristanišča) z namenom, se usidra v Hamulpu. Ponoči pa je opazila, da se v bližini

14. junija

To je toraj bil najlepši dan mojega življenja.

V zlatej opravi sem stal pod nebom ter delil blago ljudstvo je ponižno pred menoj klečalo in mnogo je prišlo k meni, da bi mi okrajke moje obleke poljubilo. Bogda in očarajoči blesk, ljubezen bratov, pobožnost ljudi — cenili smo ga na 12 tisoč duš — ter čast, h kateri bil tako nepričakovano poklican, akoravno je nisem zaslužil vse to me je do solz ganilo.

Kot tvarino za slavnostno pridigo sem si izvolil krščansko ponižnost s sklepnimi besedami: »In ko bi z ribiškimi ponižnostmi na roki, kot namestnik Gospodov zdaj tukaj pred vami stal, govoril človeški in angeljski jezik, pa bi ne imel ljubiti bil bi le doneča ruda.«

15. junija

Cerkvenega roparja in oskrunjevatelja svetih reči nisem danes niso zasledili.

Pred nekaterimi dnevi je baje v okrožnem mestu nekem kramarju vstopil enook človek ter istemu pokazal v nakup zlate ploščice. Na vprašanje, od kod da je zlatino, je rekel, da je tista vzeta iz nekega družinskega kramarja in da se mora zdaj v sili prodati, ker mu kramar ni za dal bi bilo pravo zlato, mu je svetoval, naj gre prodajati kakemu zlatarju. K zlatarju v tistem mestu pa si ni upal vseh teh podatkih potrjuje se moja grozna slutnja.

Zasačili ga bojo in potem se bode reklo: Župnikov dvajset let težke ječe.

saja nekaj ruskih bojnih ladij in japonski admiral niših je brez premisleka dal povelje za napad. Rusi a nevarnosti niso slutili, ker se do tedaj vojska še i napovedala.

V temni noči so napadle japonske torpedovke rsko brodovje, ki je bilo pred Port Arturjem usirano. Ko so Rusi spoznali, da je resnica, začeli so ponsko brodovje bombardirati, ki se je nato urno maknilo. Vse tri ruske ladje, ki so bile pred vhom v pristanišče usidrane bile so močno poškodovane, pa odvrnile so vendar napad cele japonske pornarice. Rusko brodovje je ob 8. uri zjutraj odlulo iz pristanišča na zasledovanje sovražnika, a ta eni dal več videti, zatorej se je kmalo spet vrnilo. h 11. uri dopoldne pa se je na obzorju nanagloma pet prikazalo 16 sovražnih ladij, ki so se z nenaadno hitrostjo bližale Port Arturju. Čez pol ure se začela bitka, ki pa ni trajala dolgo časa, ker so e Japonci v kratkem umaknili iz pozorišča.

Poročila o tej vojski si tako nasprotujejo, da edaj nam še ni mogoče kaj zanesljivega pisati. Eni isti namreč pišejo, da so Rusi že do dobrega preagani, drugi pa zopet nasprotno, do se namreč motajo Japonci Rusom vedno umikati. Londonski listi o razglasili, da so Japonci mesto Dalnji, ki leži seerno od Port Artura bombardirali, električno potajo razstrelili ter izkrkali 6 tisoč mož. Nato so baje azdjali železniško progo iz Port Artura v Vladivotok, zasedli vse ceste in Port Artur popolnoma obolili. Pravi se, da je bila dne 13. t. m. velika porska bitka, v kateri so Japonci popolnoma zmalili. Druga poročila pa spet pravijo, da so Rusi Japonce že pregnali s suhega, in da so se poslednji po velikih izgubah komaj na ladje umaknili. Naši cenjeni itatelji naj nam toraj za danes blagovoljno odpustijo, ako jim ne priobčimo obširnejših novic iz bojišča a daljnem iztoku, povemo jim samo to, da je bil

glavni vzrok k izbruhu te vojske polotok Koreja, ki je jako rodovitna država, po kateri so se Rusom kakor tudi Japoncem že dalje časa sline cedile. Koreja je sicer postala v novjšem času samostalno cesarstvo, a najbrž bode to svojo samostalnost izgubila, naj že končno zmaga Rusija ali Japonska. Vsekako smemo pričakovati, da ta vojna ne bode hitro končana, temveč da bo trajala čez leto dni, ker oba nasprotnika delata velikanske priprave. Najbrže bodedemo slišali o jako krvavih bojih, ker to ni samo boj dveh nasprotnih držav, ampak boj med dvema do skrajne meje sovražnih plemen.

Našim kmetom.

(Dalje.)

„Ako cvete šola, cvete tudi občina; boleha pa šola, tedaj tudi lahko občino kaka bolezen dohiti.“ Da je ta važen izrek slovitega starorimskega državnika in govornika resničen, o tem se vsak razumen človek lahko prepriča. Šola zamore, ako je dobro urejena in ako svojo nalogo dovoljno izvršuje, mnogo pripomoči, da dosežemo trajno in splošno blagostanje. Biti pa mora v to svrhu njena uprava na pravi podlagi utemeljena in času primerno urejena.

Tem pogojem in zahtevam določbe naše nove šolske postave popolnoma odgovarjajo. Da zamore toraj šola cvesti in prosperovati in da se namerjavana splošna in večja omika skozi razširjavo šolskega poduka doseže, morajo se veljavne šolske postavo skrbno v ozir jemati.

Iz tega je razvidno, da je stališče krajnega šolskega sveta, kateri ima neposredno pravico šolo svojega kraja nadzorovati, jako važno in da ta naprava terja dobro razsodnost, resno voljo, odločnost in zvestobo. Neobhodno je potrebno, da si je vsak posamezen ud svoje zveze s celoto in toraj

Ko bi nenadoma naletel kje na tega nesrečneža — ne vem, kaj bi se zgodilo.

Vsegamogočni, daj mi modrost in moč, da bodem vodil redo, katero si mi izročil, po Tvojih potih. Dodeli mi ponižnost tudi tedaj, če bi se mi posrečilo, za svoje bližnje kaj stvovati. Jaz sem le slab sejalec, v Tvoji moči je rast.

Iz okrožnega lista od dne 30. junija 1885.

Včeraj je neki hudodelnik zavrtno umoril opata v Elnavskem samostanu. Kakor po navadi se je podal opat ob 5. uri popoldne na izprehod v takozvani mlinski gozdčič (oddaljen pol ure od samostana). Ob osmih so ga našli mrtvega v obzju nekega ribnika; imel je več vbodcev z nožem na prsih na vratu. Kakor se da iz sledi sklepati, boril se je pred mrtjo z morilecem. Ker se pri mrliču ni našlo gotovine in di ne ure in je manjkala tudi zlata verižica s križem, se e da dvomiti, da je bil morilec ob enem ropar. Ljudstvo je lko razburjeno. Vse išče morilca, toda dosej se mu še ni rislo na sled.

Iz ravno tistega lista od dne 1. julija.

Morilca častitega opata Elnavskega so pravici izročili. e sinoči so ga našli v mlinskem gozdčiču pod kupom mahu ritega. To je nek zanemarjen devetnajstleten fantalin po nenu Bogdan Ringel, ki je že bil večkrat zavoljo tatvine pod

ključem. Pravi se, da je bil morilec z opatom v sorodu. Ker so se naropane reči pri njem našle, obstal je svoje hudodelstvo in nato so ga nemudoma okrožni sodniki izročili.

Dodatek.

K pogrebnim slavnostim za umorjenega opata je privrelo še mnogo več ljudstva, kakor v mesecu maju istega leta, pa tudi žalost je bila mnogo večja. Pater Benedikt je govoril nagrobno, v kateri je na kratko razložil življenje ranjkega opata. Tukaj posnamemo iz nagrobnice samo nekatere stavke:

»Ljubljeni mi v Gospodu, tukaj stojimo danes pred neizvedljivim božjim sklepom. Dobro delo do bližnjega, katero je ranjki storil iz prave krščanske ljubezni, bilo mu je vzrok neštevilnih neprijetnostij in težav. Tisto dobro ga je preganjalo, kakor kakšno zločinstvo, dokler ga ni celo življenje stalo. Malodušni človek bi lahko evibljajal o blagoslovu nad dobrim. Pa kmalu bi dobra dela iz tega sveta izginila, ko bi si zmiraj mislili: iz dobrotlosti pride lahko enkrat tudi nesreča. To ni nič novega, da se dobro s hudim plačuje, naš Odrešenik je sam to izkusil. Kristjan mora kljub temu v božjo pravičnost zaupati, katera se v večnosti poravnava, kar se tukaj na zemlji ni poravnalo. Akoravno bode ta izgubljeni na vislicah umrl, dejanje nekdanjega župnika št. Anskega, ki je takrat nedolžno dete smrti otelo, ostalo bode v knjigi življenja na vekomaj zapisano.

Konec.